

[Lone Dybkjær]

det kom til stykket, at vi bare modtog en eller anden gave uden at tænke på, hvad det betød med henblik på udviklingen af dansk erhvervsliv. Hvis vi skal have noget med privat hjælp, må det derfor i hvert fald være sådan, at vi gør os klart, hvad der er de langsigtede konsekvenser af det, altså at vi ikke bare bliver begejstret for en eller anden gave uden at se på, hvad denne gave rent faktisk indebærer.

Til sidst skal jeg sige, at jeg selvfølgelig synes, det er udmærket, at ministeren har nogle meninger, selv om jeg ikke er enig med ham, og det er klart, det giver anledning til en vis dialog.

Tinning (VS):

Jeg synes, der kunne være grund til at bruge lejligheden i dag til at kigge lidt nærmere på nogle af de ting, som vi ikke fik lejlighed til at gå ordentligt igennem under den forrige forskningspolitiske debat. Jeg har valgt at koncentrere mig om et af de områder, hvor undervisningsministeren efter sigende har rakt forskningsverdenen en fremstrakt hånd til uegennyttig hjælp, og som de besynderligt nok har valgt at afslå og nærmest spytte efter, skulle man tro undervisningsministeren. Det er den såkaldte forskerrekruiteringsplan, og jeg mener, den er ret central, for hvis den bryder sammen, er der egentlig ikke ret meget tilbage af undervisningsministerens ideer; jeg siger ikke undervisningsministerens »gode ideer«, for de er ikke gode, og forskerrekruiteringsplanen er det specielt ikke.

Det kan måske være lidt svært at kritisere den i dag, fordi det, undervisningsministeren sagde, bl.a. var, at man havde lavet nogle mindre justeringer. Men selv om der måske er nogle nuancer, der skal rettes til, er hovedtrækkene ret klare.

Det ene hovedtræk ved forskerrekruiteringsplanen er, at stillingsstrukturen, som enten hedder 2½ år i et kandidatstipendiat og så 2 gange 3 år, nu skulle være lavet om til 2½ år som kandidatstipendiat og 1 gange 4 år. Men det er stadig væk sådan, at der starter mange på kandidatstipendiatniveauet eller ved begyndelsen af processen, men der bliver ikke ansat lige så mange i den sidste ende. Der er nogle, der skal skilles ud, der er nogle, der får beskeden: tak for indsatsen, tak for forsøget, dig kan vi ikke bruge. De vil være omkring de 35 år – nogle af dem

lidt ældre endda – og kan så i øvrigt søge ud på det åbne arbejdsmarked med den besked i baghånden, at de ikke duer.

Det er menneskeligt temmelig uhyggeligt, og det er en vigtig del af den såkaldte rekruteringsplan at få frem, at det, man forsøger, er at bygge et system op, hvor man vil sortere de bedst egnede forskere fra. Det med at sortere de bedste frem lyder i sig selv positivt, i hvert fald i undervisningsministerens formulering, men man overser hyppigt, at det også betyder, at man sorterer de såkaldt dårligst egnede fra. Det er muligt, der er sket ændringer, men indtil nu har det i hvert fald været sådan, at ca. 40 pct. af dem, der starter, ikke er med, når det løb slutter. Det er den ene ting.

Den anden ting er, at meningen med forskerrekruiteringsplanen jo helt oplagt er, at man skal have en større andel løst ansatte. I dag er omkring 20 pct. af det videnskabelige personale tidsbegrænset ansat, hvis man skærer de højere læreanstalter over én kam, men hvis man realiserer forskerrekruiteringsplanen, sådan som den foreligger, vil denne procent være fordoblet i år 2000; altså vil 40 pct. af det videnskabelige personale – 4 ud af 10 – være tidsbegrænset eller løst ansat.

Allerede dér begynder man måske at fornemme, hvorfor organisationerne ikke bare uden videre har kastet sig jubeloptimistiske over det seneste tilbud fra ministeren. For hvad mon meningen er med, at 4 ud af 10 skal være løst ansat? Man kunne forestille sig, at der som led i den såkaldte omstilling selvfølgelig skal være bedre muligheder for at flytte rundt på folk, flytte nogle ud, flytte nogle andre ind, flytte nogle fra det ene område over til det andet.

En mere teknisk kritik af forskerrekruiteringsplanen går ud på, at det i store træk slet ikke er et tilbud, undervisningsministeren kommer med, fordi det i virkeligheden er de højere læreanstalter selv, der skal betale det hele. Undervisningsministeren kommer med ideerne, og så må læreanstalterne værsgo komme med pengene. Når så nogle af dem siger: vi ved ikke helt, om vi synes, det er en god idé, så siger undervisningsministeren: nej, nu må I opføre jer ordentligt, ellers får I slet ikke noget.

Det, der er tale om, er, at det af de i alt 1.100 stillinger, som forskerrekruiteringsplanen omfatter frem til midten af 1990'erne, så